

OPINIONS

Nº 153 - any 2023

Monòleg adreçat a una ànima desconeguda

Benvolguda ànima:

No havent-hi ningú a prop amb qui mantenir un diàleg sincer, em dirigeixo a tu per expressar pensaments i també algun desig que, en aquest moment, ronda dins meu.

Com tu, només soc una ànima que, amb experiències, sentiments, emocions i records de tota mena, m'aturo a pensar i em pregunto: ¿ha valgut o val la pena el sacrifici que ha comportat i comporta "ajupir el cap" tantes vegades, per amor, per educació, per no molestar o, per altres motius, malgrat que la processó anava o va per dins?

Una pregunta que no cal passi massa estona rumiant. Fa temps que el meu esperit em demana un canvi d'activitats i d'actituds en les quals ja fa temps que no m'hi sento còmoda, i, per tant, no cal perllongar-les més. Activitats i actituds que no tenen res a veure amb les meves il·lusions i sentiments que són els que, veritablement, donen sentit a la meva vida.

Som en un món en què la societat ha idolatrat els diners, les possessions, el prestigi, l'èxit i el sexe entre altres elements. Sembla com si s'hagués escampat un virus que, amb argúcies de tota mena, està mutant de manera subtil, però persistent, valors com l'amabilitat, l'ètica, l'educació, la cultura, l'experiència, la discreció, l'honestedat, el compliment de la paraula donada, la fidelitat i l'estima, entre molts altres.

Valors que són els que, en el moment de posar-nos al llit i fer un repàs i una crítica de com ha estat el nostre comportament durant el dia, puguem sentir la satisfacció d'haver actuat com calia.

Tant personalment com en l'àmbit col·lectiu, és necessari l'exercici de la crítica per avaluar la nostra conducta i, si s'escau, modificar-la. Ara bé, en l'actualitat, la crítica s'està exercint de manera dogmàtica, agressiva, amb crits i supèrbia, trets que són impropis de persones que presumeixen d'una gran cultura, però que empren un llenguatge groller, insultant i fent judicis condemnatoris, sense un mínim de respecte cap a qui legítimament exposa i defensa una manera de pensar diferent.

Particularment, no puc, ni vull, acostumar-me a aquesta falta bàsica d'ètica i d'educació en què sembla que, en nom de la "democràcia i "la llibertat d'expressió", tot s'hi val.

Per sort, encara hi ha persones que saben parlar i escoltar amb serenitat, aconseguint donar-nos assossec i fer aflorar el millor de nosaltres que resta amagat ves a saber perquè.

Ens agrada que ens escoltin, però ¿sabem escoltar?

Escoltar requereix una actitud humil i amable, per atendre a qui, carregat d'angoixes necessita ser atès.

¿Qui en un moment donat no ha tingut la necessitat de ser escoltat?

Per circumstàncies que ens tenen atrapats o per vergonya ¿ens fa por explicar els nostres desassossecos a familiars i amics pensant que no serem compresos?

Quantes vegades en situacions complicades i en moments de soledat i nostàlgia, ens agradaria poder confiar en algú amb sinceritat i transparència perquè ens ajudés a asserenar el nostre esperit.

En alguna ocasió i de manera casual el destí ens posa al davant algú que des del primer moment ens captiva la manera d'expressar-se amb claredat, senzillesa i afabilitat, fent que ens envaeixi una estranya sensació de proximitat només havent-hi mantingut poques paraules. Algú que intuïm té una mentalitat oberta i que, sense ser invasiu, sabria escoltar sense jutjar. Algú amb qui ens agradaria contactar, però la distància o altres circumstàncies ho impedeixen deixant-nos amb ganes d'haver pogut mantenir una conversa que, ben segur, hagués estat distesa i gratificant.

En moments carregats d'ansietat solem recordar, amb enyorança, esdeveniments que varen omplir la nostra vida de joia, i, recordem també, persones molt estimades les quals desitjaríem que fossin a prop, perquè sabien escoltar-nos i encoratjar-nos per a continuar endavant quan teníem moments baixos, aconseguint que les nostres angoixes minvessin o desapareguessin.

Aquest enyorament, ¿podria ser fruit d'una insatisfacció per com s'està desenvolupant la nostra vida, amb ganes de fer un capgirament a tanta rutina que no acaba d'omplir aquell buit que de tant en tant es manifesta?

Naixem, creixem i morim i, en aquest decurs, passen coses agradables i altres no tant. Però quan tot trontolla i ens sentim aclaparats, quan tenim la sensació que no podem més i sembla que el món ens cau al damunt, com n'és de reconfortant tenir algú en qui confiar perquè ens ajudi a continuar bregant amb els nostres dubtes, les nostres pors i les nostres angoixes.

Resposta breu a una ànima pensativa.

Ja que t'has adreçat a una ànima desconeguda, em permeto agafar el testimoniatge i aconsellar-te que facis el que demana el teu esperit.

Ben segur que no ha estat fàcil afrontar somnis trencats, emocions i passions, especialment quan s'han presentat sobtadament i s'han arrelat de seguida produint-te sorpresa i alhora un gran neguit, sense haver-hi ningú en qui poder sincerar-te.

Sigues valenta ànima pensativa i deixa enrere el que t'ha fet mal o t'està neguitejant. Segueix per nous camins en els quals, sens dubte, trobaràs nous horitzons plens d'esperança, de joia i també persones en les quals podràs confiar.

Cloenda

Fora molt avorrit que totes les converses privades o en grup, versessin sempre sobre qüestions transcendents. Parlar de temes variats i riure d'acudits bons i dolents inclús de nosaltres mateixos, aviva el nostre esperit a fer saltirons d'alegria i, encara que només sigui per una estona, ens fa oblidar de tot el que ens té angoixats.

Riure és molt saludable i un gran remei per a l'ànima, però poder parlar de tot, a cor obert sense res que ens victimitzi i fins i tot poder mostrar la nostra vulnerabilitat, no té preu.

Maria Mercè Usón